

Arrest

nr. 128 036 van 8 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen ten aanzien van de beslissing van 4 oktober 2013 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2014 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 mei 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in die ongegrond werd bevonden op 29 november 2010.

1.2. Op 25 september 2010 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze eerste aanvraag wordt op 11 oktober 2010 ontvankelijk verklaard en op 1 maart 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Op 12 maart 2013 wordt ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 27 april 2013 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dit op grond van de medische problematiek van een van hun kinderen. Deze tweede aanvraag wordt op 4 juni 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 6 juni 2013 dienen de verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die betrekking had op verzoeker.

De gemachtigde van de staatssecretaris beslist op 30 juli 2013 om deze derde aanvraag onontvankelijk te verklaren en werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 30 augustus 2013. Bij arrest van de Raad nr. 118 081 van 30 januari 2014 werd deze beslissing vernietigd.

Op 21 mei 2014 nam de beslist de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw om deze derde aanvraag onontvankelijk te verklaren maar trekt de beslissing in nadat verzoekers een schorsings- en annulatieberoep indienden.

Op 11 juli 2014 werd de derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een derde keer onontvankelijk verklaard.

Verzoekers dienden hiertegen op 30 juni 2014 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Deze zaak is op de Raad gekend onder het rolnummer 157412.

Verzoekers hebben op 6 augustus 2014 bij faxpost een verzoekschrift ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

Op 5 september 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 4 oktober 2013. Verzoekers dienden hiertegen op 17 oktober 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Deze zaak is op de Raad gekend onder het rolnummer 138665.

Verzoekers hebben eveneens op 6 augustus 2014 bij faxpost een verzoekschrift ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing.

Ten slotte werd aan verzoekers op 5 augustus 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen waartegen verzoeker op 6 augustus een beroep hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Ook deze zaak wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

1.3. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

*H., M. R.R.Nr: (0)73.06.21 564-90 Geboren te Muhovac op 21/06/1973
+ Echtgenoot:*

H., Q. R.R.Nr: (0)74.12.02 571-37 Geboren te Madere op 02/12/1974
+ Kinderen:
H., F. R.R.Nr: (0)02.12.05 364-29 Geboren te Madere op 05/12/2002
H., B. R.R.Nr: (0)04.04.20 412-02 Geboren te Madere op 20/04/2004
H., L. R.R.Nr: (0)07.11.17 192-36 Geboren te Madere op 17/11/2007
H., S. R.R.Nr: (0)10.07.14 390-60 Geboren te Sint-Niklaas op 14/07/2010

Nationaliteit: Servië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.25/09/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1.

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op

een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3”.

2. Beoordeling van het verzoek tot schorsing

2.1. Artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.
[...].”*

Uit deze bepaling blijken de volgende voorwaarden om bij wege van voorlopige maatregelen de activering van een hangende vordering tot schorsing te vragen: de vreemdeling maakt het voorwerp uit van een verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel die imminent wordt, de vreemdeling heeft tegen deze verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel reeds een vordering tot schorsing ingediend, deze principale vordering tot schorsing werd reeds ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich nog niet over de principale vordering tot schorsing uitgesproken.

2.2. *In casu* blijkt dat de vordering tot schorsing en annulatie ingeleid bij verzoekschrift van 17 oktober 2013 tegen de beslissing van 4 oktober 2013 op de rol werd ingeschreven onder het nummer 138665. Voorts werd op 5 augustus 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen waartegen verzoeker op 6 augustus een beroep hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Ook deze zaak wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

2.3. Er kan worden vastgesteld dat verzoekers van hun vrijheid beroofd zijn met het oog op hun verwijdering. Zij maken *in casu* het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen zodat aannemelijk is dat de behandeling van het schorsingsverzoek bij voorlopige maatregelen hoogdringend is en dat verzoekers diligent hebben gereageerd. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig

2.5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

2.6. Verzoekers stellen als volgt: "Verzoekers hebben in het kader van zijn verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing dd. '17.10.2013 (stuk 1) er reeds op gewezen dat de schorsing van de bestreden beslissingen noodzakelijke is aangezien de onmiddellijke uitvoering ervan een voor verzoekende partij moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen (art. 32, 2° PR RvV).

Een onmiddellijke uitvoering zou immers betekenen dat verzoekers zonder meer het land moeten verlaten en zij derhalve niet meer verder medische ondersteuning in België kunnen genieten, die zij ook niet afdoende in hun land van Herkomst kunnen krijgen, minstens is deze voor hen aldaar niet toegankelijk.

Bovendien vermeldt verwerende partij in de bestreden beslissingen dat verzoekers reeds het voorwerp uitmaken van een inreisverbod, geldig voor 3 jaar opgesteld dd. 30/07/2013, Aldus is er ook de vrees dat indien de beslissingen niet zouden worden geschorst dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zullen ondervinden indien zij verplicht worden België te verlaten. In dat geval zullen zij immers gedurende 3 jaar niet kunnen terugkeren, terwijl zij in Servië geen afdoende medische zorgen kunnen ontvangen, zoals blijkt uit het verzoekschrift dd. 05.09.2013.

Tot slot moet er op worden gewezen dat het middel in het verzoekschrift aangaande het beroep tot nietigverklaring en schorsing dd. 17.10.2013 afdoende ernstig is:

In deze procedure werd Immers opgemerkt dat in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij in de beslissing dd. 04.10.2013 voorhoudt, het geenszins 'kennelijk' vaststaat dat verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. Integendeel, uit het medische getuigschrift dd. 04.09.2013 blijkt dat er sprake is van een ernstige epilepsie waarbij er nog af en toe aanvallen zijn. Medicatie is dan ook noodzakelijk. Bovendien is er sprake van een ernstige* chronische stress met slaapstoornissen met nachtmerries en bedplassen. Er kan dan ook geen discussie over zijn dat er sprake is van een risico voor de fysieke integriteit van verzoekster indien zij geen verdere medische behandeling kan ondergaan.

Geheel ten onrechte en tegen de medische stukken in, meent de ambtenaar geneesheer evenwel dat er in casu geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst, Gelet op de vaststellingen van de behandelende geneesheer (cf. infra), kan zulks weinig ernstig worden voorgehouden.

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies dat 'ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (kent) een dergelijke aandoening zijn beloop (...) over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin.

Dit staat evenwel haaks met het standaard medisch attest van 04.09.2013 dat bij de aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen was gevoegd, waaruit blijkt dat de noodzakelijke behandeling levenslang wordt geacht.

De ambtenaar-geneesheer gaat daarenboven nog verder en stelt onomwonden dat 'de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca louter symptomatisch (is) en dus niet essentieel. Zulks is evenwel geheel in strijd met de bevindingen van de behandelende arts.

Het eenvoudig weg tegenspreken door de ambtenaar-geneesheer door te stellen dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoeningen hun beloop kennen over enkele maanden en spontaan evolueren in gunstige zin, en te stellen dat er geen risico zou zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling is in het land van herkomst, volstaat niet om te voldoen aan de motiveringsplicht (schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht).

Van belang is immers om in concerto na te gaan of de medische behandeling noodzakelijk is voor het meer dragelijk maken van de medische aandoening en derhalve inhoudelijk na te gaan of de fysieke integriteit van verzoekster bij afwezigheid van adequate behandeling in het land van herkomst al dan niet in gevaar is. Gelet op de vaststellingen van de behandelende arts moet warden aangenomen dat de medische behandeling noodzakelijk is en er bij afwezigheid van behandeling een reëel risico is voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker.

De ambtenaar-geneesheer heeft zulks in casu evenwel niet nagegaan. Het is niet duidelijk waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om loodrecht een tegenovergestelde mening te hebben dan de behandelende geneesheer. Het gevoerde onderzoek is dan ook niet afdoende (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel).

Op grond van de stukken van het administratief dossier blijkt daarenboven ook niet of de ambtenaar-geneesheer een geneesheer met specialisatie in de psychiatrie is. Er kan dan ook worden verwacht dat hij, indien hij een andere medische beoordeling maakt van de ernst van de aandoening of van het belang van de gevolgde behandeling en/of de gevolgen van het wegnemen van deze behandeling op de ziekte-toestand, duidelijk motiveert om welke redenen hij afwijkt van de eerdere vaststellingen van de behandelende arts van verzoeker en of hieromtrent de betrokken arts - die zijn bevinden bovendien ook

heeft gesteund op een persoonlijk onderzoek van verzoekster - contacteert of een advies inwint bij een andere arts- psychiater die met deze materie vertrouwd is. Aldus heeft de ambtenaar-genëesheer het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

Nu het nut van de medische behandeling en de voorgeschreven medicatie op de fysieke integriteit van verzoekster niet in twijfel kan worden getrokken, had er sowieso een onderzoek moeten worden gevoerd of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst, zoniet is er sprake van een miskenning van artikel 13 EVRM,

In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 04.10.2013, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM bovendien duidelijk dat steeds (zelfs wanneer zou worden aangenomen dat de medisch aandoeningen als dusdanig niet op korte termijn een directe bedreiging zou vormen voor het even of de fysieke integriteit de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst dient te worden nagegaan, hetgeen verwerende partij in casu weigerde te doen, hoewel zulks reeds werd opgeworpen in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen.

Niettegenstaande het EHRM tot op vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM evenwel het voorhanden zijn van een actuele directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit (in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand (of een vergevorderd stadium van de ziekte) niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld (zie In het arrest van de Raad voor Vreemdelingen nr 92.661, 30 november 2012). in het arrest N, t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer van het EHRM welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Aldus heeft het Hof geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen waarnaar ook verwerende partij verwijst, blijkt dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de aandoening actueel in een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium dient te zijn.

Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij moet uiteraard vaststaan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, doch deze niet 'uitermate kritiek' te zijn. In casu kan evenwel niet worden ontkend dat er sprake is van een voldoende ernst, aangezien verzoekster een ernstige epilepsie heeft waarbij er nog af en toe aanvallen zijn. Medicatie is dan ook noodzakelijk. Bovendien is er sprake van een ernstige chronische stress met slaapstoornissen met nachtmerries en bedplassen, waarvoor zij medische behandeling dient te verkrijgen.

Bij het beoordelen of er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM weegt het Hof dan ook steeds het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand, In onderhavige zaak had verwerende partij enkel oog voor de kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand van verzoekster.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft nochtans meer dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft nochtans meer dan het louter beantwoorden van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding gaven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zeis als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling thans zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nedeliiand (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankeiijkheidsbeslissing); ÉHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, IsL v. Verenigd Koninkrijk, par. 46- 51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. Beigië, par. 81 e.v.).

in casu heeft verzoekster in het verzoekschrift töt verblijfsmachtiging om medische redenen aangetoond in welke staat de gezondheidszorg in haar land van herkomst zich bevindt en welke (desastreuze) gevolgen zulks heeft op de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Daarnaast werd ook gewezen op de bedenkelijke kwaliteit van de medische zorgen in het land van herkomst.

Door enkel te stellen dat de aandoening geen directe bedreiging vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster (quod non), zonder evenwel verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, heeft verwerende partij de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, sowieso te beperkend geïnterpreteerd (schending van artikel 3 EVRM én schending van de motiveringsplicht).

Aldus blijkt hieruit afdoende de ernst van het opgeworpen middel en dienen de bestreden beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden geschorst”.

2.7. De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter §3 – 4° van de Vreemdelingenwet.
Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.

2.8. Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, met name een ziekte die voor verzoekster een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

2.9. In casu steunt de bestreden beslissing op het medisch advies van de arts-adviseur van 25 september 2013 dat stelt: “Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.09.2013. Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 04.09.2013 en de medische stukken d.d. 02.09.2013 en 28.02.2013 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de epilepsie dient gesteld dat betrokkene reeds meer dan 30 jaar en vanuit het land van herkomst vertrouwd is met deze aandoening en de implicaties ervan. Aangaande de PTSS dient gesteld dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals

voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.10. Vooreerst herhaalt de bestreden beslissing dat er reeds op 1 maart 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing werd genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 25 september 2010 zodat hieruit kan worden afgeleid dat de medische toestand zoals blijkt uit de nieuwe stukken werden toegevoegd aan deze van de eerdere aanvraag van 25 september 2010. In casu steunt de bestreden beslissing op het medisch advies van de arts-adviseur van 25 september 2013. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 september 2013 blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de diverse en onderscheiden medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd. Er bestaat geen discussie over de aandoeningen van verzoekster maar verzoekers betwisten de graad van ernst en de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Het loutere feit dat de verzoekende partijen medische attesten hebben voorgelegd, waaruit de verzoekende partijen zelf afleiden dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging zonder meer gegrond diende te worden verklaard.

Immers er kan blijken dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk een onderzoek voerde naar de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst zoals ook kan blijken uit het arrest RvV 30 januari 2014, nr. 118 081 waar uit het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van *“21 februari 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet alleen de medische aandoening van verzoeker heeft onderzocht, doch ook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst, met name Servië. De ambtenaar-geneesheer is tot het besluit gekomen dat hoewel de aandoening kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker indien die aandoening niet adequaat behandeld wordt, de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien die behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Servië. (...) Met hun betoog dat verzoeker totaal werkonbekwaam zou zijn en dat verzoekster onmogelijk inkomen uit arbeid kan verwerven doordat zij moeten instaan voor de mantelzorg van haar man, voor de opvoeding van hun vier kinderen en omdat zij zelf ziek zou zijn, gaan zij kennelijk voorbij aan de overwegingen van de ambtenaar-geneesheer in het advies van 21 februari 2013. Uit dit advies blijkt immers dat de verplicht ziekteverzekering gratis is voor sociaal kwetsbare personen en dat personen met weinig inkomsten helemaal niets moeten betalen in de kosten van de zorgen. Een invaliditeitsuitkering wordt toegekend in geval van werkonbekwaamheid. Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg).”* (zie arrest RvV 30 januari 2014, nr. 118 081).

2.11. Zoals duidelijk blijkt worden de ingeroepen medische problemen niet geminimaliseerd maar werd niettemin beslist dat dit geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling precies gelet op het gegeven dat er in Servië een medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn. Bovendien wordt wat verzoekster betreft gesteld dat indien ze niet zelf voor een inkomen kan zorgen, ze beroep kan doen op sociale bijstand, tijdelijke opvang en hulp of financiële steun van vrienden. Verzoekers tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de overgelegde stukken niet kon concluderen dat verzoekster niet aan een ziekte lijdt die tot een schending van artikel 3 EVRM zou leiden ingeval van terugkeer naar Servië. Het feit dat verzoekster epilepsie heeft en dus levenslang medische verzorging nodig heeft duidt niet op een schending van artikel 3 EVRM in geval van repatriëring.

2.12. Het volstaat dat het bestuur vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekers redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar zij een behandeling kan verkrijgen.

2.13. Voorts kan nog worden toegevoegd dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar of beter is met het zorgsysteem dat in België bestaat. Het volstaat het dat medicatie en zorg aanwezig is en het feit of deze medicatie niet eenvoudig kan verkregen worden door de betrokkene is geen reden om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft bovendien reeds geoordeeld dat een *‘eventualiteit van mindere behandelingen’* (in de zin van minder kwalitatieve medische zorgen in vergelijking met een ander land,

bijvoorbeeld België), wegens een instabiele conjunctuur in een land, op zich, niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). De Raad wijst op het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische redenen, op zich, evenmin doorslaggevende elementen zijn in de beoordelingen ter zake van het EHRM (Zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing)).

2.14. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten de verzoekers aldus aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekers tonen mits het herhalen van hun grieven niet aan dat zij geen toegang hebben tot de nodige medische zorgen en omkadering bij een terugkeer naar Servië. Hiermee wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

2.15. Het middel is niet ernstig.

2.16. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.17. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend veertien door:

Mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

K. DECLERCK